

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΤΟΥ ΡΑΛΛΕΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΘΗΛΕΩΝ «ΣΥΡΑΝΟ ΝΤΕ ΜΠΕΡΖΕΡΑΚ»

Κυριακάτικο απόγευμα, 23 του Μάρτη. Μαθήτριες του Ραλλείου Γυμνασίου Θηλέων Πειραιά, συναντηθήκαμε στην πλατεία Τερψιθέας. Θα πηγαίναμε στην παράσταση «Συρανό Ντε Μπερζεράκ» του Ε. Ροστάν, μαζί με τις καθηγήτριές μας, την κ. Λαμπρινάκου, ψυχή της θεατρικής εξόρμησης, την κ. Ζεγγίνη, την κ. Γιουβάνογλου, την κ. Λεμονή και την κ. Τσολακίδου. Το να πάμε όλοι μαζί στο θέατρο, είχε για εμάς ιδιαίτερη σημασία, ουσία και αξία...

Φτάσαμε στο «Παλλάς», με μια γλυκιά ανυπομονησία. Η αίθουσα άρχισε να γεμίζει. «Ευτυχώς το θέατρο συγκινεί ακόμα τους ανθρώπους», σκέφτηκα. Τα φώτα έσβησαν, και το «ταξίδι» άρχισε. Ο Συρανό είναι μια μεγάλη πικρή, λαϊκή, ηρωική κωμωδία. Μα πάνω απ' όλα, μια ερωτική ιστορία γραμμένη σε στίχους. Η συνθέτις Ε. Ρεμπούτσικα, αέρινη οπτασία στην σκηνή, με το δοξάρι του βιολιού της, εκφράζει με απίστευτη μουσικότητα και τρυφερότητα αυτό το παιχνίδι του έρωτα,

το άπιαστο και φευγαλέο. Η Ρωξάνη, τρυφερή και νοσταλγική μορφή, ο ερωτευμένος Κριστιάν και ο Συρανό με την πελώρια μύτη και το ανυπέβλητο ταλέντο να εκφράζει με στίχους τον κρυφό έρωτά του, κάνει τα μάτια μας να υγρανθούν και τα αισθήματά μας να ξεχειλίσουν. Απολαμβάνουμε τη θεατρική μαγεία,

και όταν πέφτει η αυλαία και οι ηθοποιοί υποκλίνονται στη σκηνή, ξεσπάμε σε ενθουσιώδη χειροκροτήματα.

Ο σκηνοθέτης Γ. Κακλέας δούλεψε την παράσταση με ένα καστ

προικισμένων ηθοποιών. Η Σ. Καρύδη, ο Ο. Πουλάκης, ο Ν. Αρβανίτης και οι άλλοι ηθοποιοί ερμήνευσαν τους ρόλους τους με απόλυτη φυσικότητα και πειστικότητα.

Αδυνατώ να φανταστώ την παράσταση χωρίς τον Β. Χαραλαμπόπουλο, που ερμήνευσε τον Συρανό. Παθιασμένος και τραγικός μαζί, ο σπουδαίος αυτό ηθοποιός, ένιωθα πως έκρυβε έναν λυγμό μέσα του. Ποιος είπε πως το θέατρο δεν αντικατοπτρίζει τον εαυτό μας;

Ακολούθησαν χαρούμενες στιγμές που μοιραστήκαμε με τους ηθοποιούς. Βγάλαμε μαζί τους φωτογραφίες, υπέγραψαν στα προγράμματα και εμείς τους ευχαριστήσαμε για τη φωτεινή νύχτα που μας χάρισαν.

Στο λεωφορείο της επιστροφής, για μια ακόμη φορά συνειδητοποιήσαμε πως η τέχνη, είναι ένα παραμύθι και ένας δρόμος που σε κάνει να ονειρεύεσαι, αλλά και να σχεδιάζεις όνειρα. Ή να γράφεις στίχους, σαν τον Συρανό. Κι έτσι

απλά, οι καημοί και οι πόνοι του άλλου, γίνονται δικοί σου, κι έχουν τη χροιά, το αίσθημα και το χρώμα ενός παραδείσου που δεν έχει χαθεί. Ευχόμαστε τα ταξίδια στον μαγικό κόσμο του θεάτρου να συνεχιστούν.

Παρή Στεφανή

B2